ఉంగరం

రెండేళ్ళు!

రెండేళ్ళ కాలం మానవ చరిత్ర సాగరంలో నీటి బొట్టు కావచ్చునేమో గాని, ఒక సామాన్యుడి జీవిత తటాకంలో హెచ్చుతగ్గులు చూడగలిగేటం కాలం. కృషిని బట్టి ఫలితాలుంటాయ్ రెండేళ్ళలో వుద్యోగస్తుడు కావచ్చు, తండ్రికావచ్చు, బృహసపతి కావచ్చు, పిచ్చివాడు కావచ్చు– అనుకుంటే ఏదైనా కావచ్చు.

వివేకం చాలా సామాన్యుడు. అంచేత గత రెండేళ్ళలో కాకతాళీయంగా వుద్యోగస్తుడయ్యేడు. అహర్నిశలూ మాణిక్యాన్ని తల్చుకుంటూ పిచ్చివాడయ్యేడు.

వివేకం పూర్తి పేరు వివేకానందం ఆపేరు తనకెవ్వరు పెట్టారో. ఎందుకోసం పెట్టారో అతడికి తెలియదు కారణం, అతడికి వూహ తెలీయమునుపే– అంటే మంచికి చెడుకి, వెలుగుకి చీకటికి, అమృతానికి విషానికి తేడా తెలీయమునుపే తల్లితండ్రులు పోయారు. అంచేత ఇంతమహత్తు కల్గిన ఆ మహనీయుడి పేరు తనకి పెట్టాక వాళ్ళు పోయారా లేక వాళ్ళు పోయాక ఎవరైనా పెట్టారాన్న విషయం అతడికి తెలీదు. అతడికి తెల్సిందల్లా అమ్మా నాన్న లేనితనని అన్నయ్య పెంచాడు– అని. అన్నయ్య అన్నం పెట్టాడు, అన్నయ్య నీళ్ళు పోసాడు, అన్నయ్య జోలపాడి నిద్రపుచ్చాడు. తనకి జ్వరం వస్తే అన్నయ్య ఏడ్చేడు– ఇంతే తెలుసు. ఇంతకుమించి తెల్సుకోవాలనుకున్న ప్రయత్నం కూడా చేసాడు కాదు వివేకం.

అతడు జీవితంలో ప్రథమంగా మాధుర్యాన్ని రుచిచూసాడు.

వివేకానికి నూనూగుమీసాలు,నిక్కర్లు వొదిలి ప్యాంట్లు, స్కూలు వొదిలి కాలేజీకి వెళ్ళేకాలం సమీపిస్తున్న తరుణంలో అన్నయ్యకి పెళ్ళయింది. అతడి వొదినకి చిరాకెక్కువ. ప్రతి చిన్న విషయానికి కస్సుబుస్సులాడేది (అన్నయ్యమీద గూడా) కొత్తగా కాపురానికొచ్చిన ఆడపిల్లకుండాల్సిన లక్షణాలు బొత్తిగా వుండేవి కావు. బహుశా దానిక్కారణం, ఆమె పుట్టింటి సిరిసంపదలు, మెట్టినింటి సామాన్యత్వం కావచ్చు. కాకపోతే భర్తకి వెనకాముందు (తనుతప్ప) ఎవరూ లేరన్న ధిలాసాకావచ్చు కారణం ఏదైనా కట్టుకున్నవాడిని, వాడి తమ్ముడ్ని కూడా సమానస్థాయిలో చిన్న చూపుచూసేది.

వివేకం అన్న పేరు సుందరమూర్తి. మెత్తటివాడు. మనసు గూడా అదేబాపతు. భార్యనేం అనలేక తమ్ముడ్ని వొదులుకోలేక తనలోతను పెళ్ళలు పెళ్ళలుగా విరిగిపోయేవాడు. తమ్ముడ్ని తరచు పక్కకి పిల్చి అడుగుతుండేవాడు. 'వొదిన తిన్నగా చూస్తోందా' అనో లేక 'అన్నంలో ఏం వేసుకు తిన్నావ్' అనో. మొదట్లో వివేకానికి ఏం చెప్పాలో తెలీక తెల్లమొహం వేసేవాడు. కాని కాలక్రమేణా, తెల్సుకున్నాడు– నిజం చెప్పి అన్నయ్యని బాధపెట్టటంకటే అబద్ధం చెప్పి ఆనందపర్చటం ఉత్తమం అని. పరిస్థితిని బట్టి అబద్ధంలో గూడా ఆనందం వుందని అప్పుడే తెలిసొచ్చింది.

ఈ పరిస్థితి కొన్నాళ్ళు ఆ తర్వాత అన్నయ్య తనకేంకావాలో ఎవరుకావాలో నిర్ణయించేసుకున్నాడు.

సుందరమూర్తి ఇప్పటికీ తమ్ముడితో మాట్లాడతాడు. ఆ మాటలో గొప్ప మార్పొచ్చింది. నిశితంగా చూస్తాడు. కాని ఆ చూపులో మునుపటి చల్లదనం పోయి, ఏదో అర్థంకాని కరుకు తనం వచ్చిపడింది. 'భోంచేశావా?' అనడుగుతాడు– కాని కేవలం లాంఛన ప్రాయంగా అడిగినట్లుగా వుంటుందా ప్రశ్న. ఇది చాలా సహజమైన పరిణామమని తెల్సుకోలేని వివేకం విచారపడ్డాడు. బాధపడ్డాడు. ఏడ్చిన సందర్భాలు గూడా లేకపోలేదు.

అమ్మ లేదు నాన్నలేదు. వున్నాడనుకున్న కొండంత అన్నయ్య వొదిన చేతిలో మంచు పర్వతంలా మారిపోయి, ఇమిడి పోయేడు. తనకెవరున్నారు? తనెవరిక్కావాలి? మనిషిలోని భావాల్ని, ఆశలని, ఆశయాలని, మానవత్వాన్ని మట్టుపెట్టే ఇలాంటి ప్రాథమిక ప్రశ్నలు తలెత్తిన తరుణంలో అతడి చీకటి గుండెల్లో అరుణోదయం కావించిన ఏకైక వ్యక్తి – మాణిక్యం.

మాణిక్యం ఎర్రగా వుంటుంది– వుదయిస్తున్న సూర్యబింబంలా. మాణిక్యం నిండుగా, చల్లగా నవ్వుతుంది– పున్నమినాటి చంద్రుడిలా, పుష్టిగా, పొంకంగా, ఆరోగ్యంగా వుంటుంది. విరగ బూసిన మందార చెట్టులా. ఆమె నవ్వితే వీణపలికినట్లు, నడిస్తే నాట్యం చేసినట్లు కోపగిస్తే మొహానికి కుంకుమపువ్వు అద్దుకున్నట్లు, లాలిస్తే రోహిణికార్తిలో చల్లటి నీళ్ళు మొహాన గిలకరించుకున్నట్లు....

స్కూలో మిగతావాళ్ళు ఆమెనెలా వూహించుకున్నారో, అంచనా వేసుకున్నారో వివేకానికి తెలీదుగాని, తనలో తను మాత్రం పైవిధంగా అనుకుని వూరట చెందటమేకాక, వుత్సాహపడ్డాడు– కొత్తవెలుగు, కొత్త ఆశల్ని నింపుకుని, నరాల్లోకి కొత్త రక్తాన్ని ఎక్కించుకున్నాడు. వాళ్ళ క్లాసులో మొత్తం నలభైకి పైగానే విద్యార్థులుండే వాళ్ళు. కాని వివేకానికి గాని, మాణిక్యానికి గాని మిగతా వాళ్ళ ధ్యాసే వుండేదికాదు. క్లాసులో అడుగుపెట్టగానే వివేకం కళ్ళు ఆమె కోసం వెతికేవి. ఆమె కనిపిస్తే సరేసరి లేని పక్షంలో అర్థంకాని కలవరం– కల్లోలం మాణిక్యం గూడా అతన్ని చూడంగానే నిండుగా నవ్వేది.

వాళ్ళిద్దరి పరిచయం చిత్రంగా జరిగింది. అప్పటివర్కు ఒకే క్లాసులో వున్నా ఆమెని గుర్తించనందుకు తనని తాను నిందించుకున్నాడు.

ఒకరోజు ఇంట్లో చిన్న సంఘటన జరిగింది– వివేకానికి అతడి వొదిన రాత్రి మిగిలిపోయిన అన్నం వొడ్డించింది. జిహ్వాని చంపుకోలేక "కాస్త వుడుకన్నం వుంటే పెట్టవూ" అనడిగాడు. అంతే– వొదినమ్మకి కోపం కట్టలు తెంచుకొచ్చింది. అతడ్ని నానామాటలు అని ఆపైన ఏడ్చింది. సుందరమూర్తి తమ్ముడ్ని కేకలేసి, పెట్టిందేదో తినాలి గాని, వొంకలు పెట్టి వొదిన్ని బాధపెడతావుట్రా రాస్కేలని, గుడ్లెర్రచేసేడు. వివేకానికి ఆకలి చచ్చిపోయింది. చచ్చిపోయిన అమ్మ గుర్తుకొచ్చింది. వీధిగదిలో వున్న తల్లి ఫోటోముందు రెండు క్షణాలు నిల్చున్నాడు. ఆ ఫోటోకిదివరలో అన్నయ్య ప్రతిరోజు వూదుకడ్డీ వెలిగించి, చేతులు జోడించేవాడు. ఆ పొగకి, దుమ్ముకి ఫోటో అద్దం నల్లబడింది. ఆ నల్లటి అద్దం వెనుకనించి ఒక ఆడమనిషి వివేకాన్ని చూసి, 'అంతేరా– అంతే ప్రపంచం నైజమేయింత. కళ్ళు తుడుచుకో–

బాధపడకు–ప్చ్– ఏం చెయ్యను' అంటూ ఓదార్చి బాధపడినట్లు అన్పించి, కళ్ళనీళ్ళతోటే వీధిలోకెళ్ళాడు.

ఎప్పుడూ మొదటి బెంచీపై కూర్చునేవాడు. ఆరోజు ఆఖరి బల్లకి మారేడు. మాస్టర్లు వస్తున్నారు– పోతున్నారు వివేకం మాత్రం బల్లపైన తలపెట్టుకుని ఏడుస్తూ వుండిపోయేడు. స్కూలయిపోయింది. పిల్లలంతా వెళ్ళిపోయేరు. వివేకం మాత్రం అలాగే రోదిస్తున్నాడు. కాస్సేపటికి ఎవ్వరో తన ప్రక్కనున్నట్లుగా అన్పించి, అన్నయ్యేమో నన్న ఆశకొద్దీ తలెత్తిచూసేడు అన్నయ్యకాదు. ఆమె పూలపూల పరికిణీ, తెల్లటి బ్లౌజు, కనకాంబరం కలర్ పావడా, మెళ్ళో పూసలదండ, మొహాన సానుభూతి తాలూకు ఛాయలు–

వివేకం ఆమెని చూడంగానే కంగారుపడ్డాడు. కళ్ళు తుడుచుకుని లేచి నిల్చున్నాడు.

"ఎందుకలా వుదయంనించి బాధపడుతున్నావ్?" అదీ ఆమె వేసిన మొదటి ప్రశ్న. వివేకానికి ఏం చెప్పాలో, ఎలా చెప్పాలో, అసలు చెప్పాలో వద్దోకూడా అర్థంకాక వెర్రిగా చూస్తూ నిల్చుండి పోయేడు.

"ఫ్రెండ్సంతా వెళ్ళిపోయారు నాకు ఒక్కత్తికి ఇంటికెళ్ళటానికి భయం కాస్తసాయం వస్తారా" అనడిగింది.

ఆమె చనువుకి, ధైర్యానికి వివేకం ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

ఇద్దరూ బయటికొచ్చి నడుస్తుంటే ఆమె మళ్ళీ అడిగింది. "నీకు అమ్మానాన్నా లేర్టగా" అని.

ఆమాట వినగానే అతడికి మళ్ళీ ఏడుపు ముంచుకొచ్చి అతి కష్టంపైన పెదాలమధ్యనే బిగపట్టుకుంటూ అవునన్నట్లుగా తలూపాడు.

"నాకూ అమ్మలేదు. నాన్న, అన్నయ్య వున్నారు" అంది.

ఇద్దరూ నడుస్తున్నారు. ఇపుడు వివేకం ఆలోచన్లు ఉదయం ఇంట్లో జరిగిన సంఘటనని వొదిలి, మాణిక్యం చుట్టూ తిరుగున్నాయ్.

"నాపేరు మాణిక్యం, నీపేరు వివేకానందం కదూ"

వివేకం ఆశ్చర్యంగా మళ్ళీ తలాడించేడు. కాస్తదూరం వెళ్ళాక తిరిగి ఆమె అంది. "మగవాళ్ళలా ఏడవకూడదు– అసహ్యంగా ఉంటుంది."

ఎలా ఏడవాలో చెప్పమని అడుగుదామనుకుని ధైర్యం చాలక మౌనంగా వుండిపోయాడు.

ఇంకో రెండడుగులు వేసి ఆమె ఆగింది– వివేకం వైపుగా చూస్తూ "ఈ పక్కనే మా ఇల్లు. అన్నయ్యగాని ఇద్దర్ని చూసాడంటే మంచిదికాదు. నీ బాధని కాస్సేపు మరిపించాలని రమ్మన్నానే గాని నిజంగా భయంవల్ల కాదు. అంచేత ఇంటికెళ్ళు ధైర్యంగా వుండు. మళ్ళీ ఏడ్చినట్లు తెలిస్తే ఇక నీతో నే మాట్లాడను– వస్తా" అనేసి ఏమీ ఎరగనట్లు విసవిసా వెళ్ళిపోయింది.

వివేకం ఆలోచిస్తూ చాలాసేపు అక్కడే నిల్చుండిపోయాడు. కొద్దిసేపటి పరిచయం.ఏడిస్తే నీతో మాట్లాడననటానిక్కారణం దానిలోని ఆంతర్యం – బెదిరింపా? చనువా? మిక్కిలి ఇష్టంలోంచి వచ్చే అధికారమా?

అర్థం కాలేదు వివేకానికి.

కాని ఒక్క విషయం మాత్రం స్పష్టమైంది. మాణిక్యం ప్రక్కనుంటే బాధ మంచు ముక్కలా కరిగిపోయింది.

ఆరోజు నుంచి వివేకానికి తెల్లవారేది ఆమెకోసం, స్కూలు కెళ్ళేది ఆమెకోసం, రాత్రి ఆలోచన్లు ఆమె గురించి ఇద్దరూ వీలు చిక్కినప్పుడల్లా వూరుబయట కొండలెక్కేవాళ్ళు.ఇపుడతనికి ఏ బాధలూ,కష్టాలు లేవు వొదిన మూద్రోజుల్నాటి అన్నంబెట్టినా,అన్నయ్య ముక్క చివాట్లేసినా ముసిముసి నవ్వుల్తో బయటికొచ్చేస్తున్నాడు.

ఒక సాయింత్రం వివేకం అడిగాడు."మాణిక్యం నేనోమాటడుగుతా నిజం చెప్పాలి సుమా"

"ఏమిటి?" అమాయకంగా అడిగింది.

"నేనంటే నీకిష్టమేనా?" పరీక్షా ఫలితాలకై ఎదురుచూసే విద్యార్థిఆ అదుర్దాగా చూడసాగాడు.

"వుహు– ఇష్టంలేదు" అంది ముక్తసరిగా.

ఆకాశం పెళపెళమంటూ విరిగి నెత్తిన పడ్డట్టుగా తల్లడిల్లిపోయి "ఎందువల్ల" అనిమాత్రం అనగలిగాడు.

ఆమె మాత్రం చాలా తాపీగా "ఏడ్చే మొగాళ్ళంటే నాకసహ్యం" అన్నది.

"నేనిప్పుడు ఏడ్వటం లేదు మాణిక్యం వొట్టు" అమాయకంగా అన్నాడు.

"ఇంకెప్పుడూ ఏడవ్వుగా"

"వహు–– కావాలంటే మళ్ళీ వొట్టు"

"సరే అయితే–" మాట పూర్తి చేయకుండానే ఫెళ్ళుమని నవ్వింది మాణిక్యం.

వివేకానికి పోయిన వూపిరి తిరిగొచ్చింది "మరి నువ్వంటే నాకిష్టమేనాని అడగవేం మాణిక్యం" అన్నాడు.

"అడగను"

"ఏం చేత?"

"నీ జవాబు నాకనవసరం కనుక" కాస్త సీరియస్సుగా అనేసి ఇంకో వైపుకి తిరిగి కూర్చుంది.

వివేకం ఆమె ధోరణి అర్థంకాక చొరవుగా ఆమె రెండు భుజాలు పుచ్చుకుని తనవైపుకి త్రిప్పుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ "ప్లీజ్ మాణిక్యం– అలా మాట్లాడకు నాకు ఏడుపొస్తోంది" అన్నాడు దీనంగా.

"ఏయ్. పెళ్ళికాని పిల్లని తాకవచ్చా– అన్నీ రౌడీ బుద్దులు వుండు మీ అన్నయ్యగార్కి చెప్తా"

వివేకం వులిక్కిపడి ఆమెనొదిలి పది గజాల దూరం జరిగాడు. మాణిక్యం తలత్రిప్పి అతడివంక చూసింది. ఏడ్వటానికి సిద్ధంగా వున్న అతడి వాలకం గమనించి గలగలా నవ్వింది. అతడి క్కాస్త దగ్గరగా జరిగింది. చేతిని అంది వుచ్చుకుని ప్రేమగా నిమురుతూ 'పిచ్చి వివేకం' అని మాత్రం అంది....

ఇదంతా రెండేళ్ళ క్రితం– జస్ట్ టు ఇయర్స్ బాక్ జరిగిందంటే వివేకానికి నమ్మశక్యం కాకుండా వుంది. నిన్నకాక మొన్న జరిగినట్లు...

....అన్నయ్య ఒకరోజున పిల్చి వెయ్యి రూపాయలు చేతిలో పెట్టి "మనవూళ్ళో స్థలం అమ్మగా వచ్చినదాంట్లో నీ వొంతు. బట్టలే కుట్టించుకుంటావో, బ్యాంకులో దాచుకుంటావో నీఇష్టం. ఇదిగో ఈ కాగితాలపైన సంతకం పెట్టు–" అనడిగినప్పుడు తళుక్కున ఆలోచన రావటం, ఆ పారవశ్యంలో స్థలం ఎంతకమ్మేవ్, ఎంతొచ్చింది వగైగా ప్రశ్నలడక్కుండా సంతకం గెలికి బజార్లోకి పరిగెత్తేడు.

లెక్కలడుగుతాడేమోనని భయపడ్డ దంపతులు తేలిగ్గా వూపిరి పీల్చుకున్నారు.

ఆ సాయంత్రం వివేకం పనిగట్టుకుని మాణిక్యాన్ని దుర్గగుడికి తీసుకెళ్ళాడు. అమ్మవారి దర్శనం అయ్యాక, ఇద్దరూ ఘాట్ రోడ్డుపైనించి ప్రక్క! ప్రక్కల్నే నడుచుకుంటూ క్రిందికొచ్చి బ్యారేజి పార్కులో కూర్చున్నాక వివేకం అడిగాడు. "మాణిక్యం నీ చెయ్యి ఇలా ఇవ్వు" అని.

"దేనికి జోస్యం చెప్తావా?" అనడిగింది చిలిపిగా చెయ్యివ్వకుండానే.

"కాదు కాదు. కాస్త పనుంది"

"నాచేత్తో నీకేం పని– అసహ్యంగా" చిరుకోపం ప్రదర్శిస్తూ అంది మాణిక్యం.

ఈసారి అతడు ఏడుపు మొహం పెట్టకుండా,చొరవగా ఆమె చేతిని పుచ్చుకుని జేబులోంచి ఎర్రకాగితంలో చుట్టినపొట్లం వొకటి బయటకి తీసేడు.

మాణిక్యం అర్థంకాక అతడివంక, చేతిలో వున్న పొట్లం వంక మార్చి మార్చి చూస్తోంది.

వివేకం రెండుమూడు కాగితాలు పొరలు పొరలుగా విప్పి వాటిల్లోంచి ధగధగ మెరుస్తున్న బంగారపు వుంగరాన్ని బయటికి తీసి ఆమె వేలికి తొడిగాడు.

"ఏమిటిది?" వేలికున్న వుంగరంని చూసుకుంటూ అడిగింది.

బంగారం కొత్త మెరుపులో తళ తళ లాడుతోంది. ఎనామిల్ ప్లేటుపైన 'వి' అనే ఇంగ్లీషు అక్షరం విజయ సంకేతంలా హుందాగా, అందంగా చెక్కబడుంది.

"వుంగరం– బంగారందే నీకోసం కొన్నా" గొప్పగా, గర్వంగా చెప్పాడు. ఆమె మెచ్చుకోవాలని, ఆత్రంగా ఎదురుచూసిన అతడికి నిరుత్సాహమే ఎదురైంది. "ఇంత డబ్బు నీకెక్కడిది?" అనుమానంగా అడిగింది.

"మా అన్నయిచ్చాడు, స్థలం అమ్మిందాంట్లో నా వాటా"

"అయితే మాత్రం నాకెందుకూ? నేనేం కొనిపెట్టమని అడిగానా?

"లేదనుకో– నా ఆనందం కోసమే– ఇంతకీ ఎలా వుంది. నీకు నచ్చిందా 'వి' ఫర్ వివేకం. నా గుర్తుగా నీవద్ద ఎప్పుడూ వుంచుకోవాలి"

అతడు మాట్లాడటం పూర్తికాకుండానే, మాణిక్యం వేలికున్న వుంగరం తీసేసి అతడి వొళ్ళోకి గిరాట్టేసింది.

'ఇలాంటిపనెప్పుడూ చెయ్యక– అయినా రేపు కాలేజీలో చేరబోయేవాడివి మంచి బట్టల కుట్టించుకోక ఇలా డబ్బు తలేస్తావా? ఎలాగు కొన్నావు గాబట్టి నీ వేలికే వుంచుకో.వెడదాం పద" లేచి విసవిసా సగం దూరం వెళ్ళింది.

వివేకం మొహం ఎర్రబడింది. వుంగరం చేతుల్లోనే వుండి పోయింది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరగ్గా వెళ్ళిపోతున్న ఆమె వంక దీనంగా చూడసాగాడు.

మాణిక్యం కాస్త దూరం వెళ్ళి అతడు రావటం లేదని గమనించి, వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

వివేకం అలాగే కూర్చుండిపోయి, కళ్ళవెంట నీళ్ళుకారుస్తూ తనవంక చూస్తున్న తీరు ఆమెలో అతడిపట్ల పెంచుకున్న అభిమానాన్ని, అనురాగాన్ని, ఆప్యాయతని తట్టిలేపాయ్. రెండంగల్లో ఆమె వెనక్కి తిరిగి అతడ్ని సమీపించి, ప్రక్కనే కూలబడింది. "నిన్ను బాధపెడితే క్షమించు వివేకం. డబ్బు వృధా చేశావన్న ఉద్దేశ్యంతో అలా అన్నానేగాని వేరే భావంతోకాదు నా ఆనందం

కోసం, సంతోషం కోసం ఏదైనా చేస్తా- చెప్పు వివేకం. కాని నువ్వలా బాధపడొద్దు. దొరబాబులా ఎప్పుడూ నవ్వుతూ వుండాలి. అదే నా ఆశ" మాట్లాడటం ఆపి తలని అతడి భుజానికి అన్చి కళ్ళు మూసుకుంది- తన కళ్ళల్లో తడి అతడు చూట్టం ఇష్టంలేనట్లు.

వివేకానికి జారిపోయిన వుత్సాహం రెట్టింపు బలంతో వచ్చింది. ఆమె చేతిని తీసుకుని వుంగరాన్ని తిరిగి వేలికి తొడిగి- "మాణిక్యం- నా జీవితానికి ఒకే ఒక ఆశ- నువ్వు! నువ్వులేని జీవితం- అర్థంలేని పిచ్చిగీత. ప్రపంచంలో నాదంటూ ఏదైనా వుందంటే- అది నువ్వే జీవితంపైన ఆశని పుట్టించింది నువ్వే- నువు కాదంటే ఈ వివేకం నీక్కనిపించడు"

"అంత మాటనకు- అయినా నీలాంటి యోగ్యుడితో పరిచయం కావటం నా అదృష్టం. ఇవన్నీ ఆలోచించక నువు బాగా చదువుకోవాలి. పెద్ద ఉద్యోగస్తుడవి కావాలి. ఆపైన మిగతా విషయాలు తెల్సిందా?"

వివేకం ఆమె చేతికున్న వుంగరాన్ని పరీక్షగా చూస్తూ తన్మయుడవుతూ- "మాణిక్యం! ఈ వుంగరాన్ని ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ విడనాడనని" మాటియ్యి" అనడిగాడు.

మాణిక్యం అతడి చేతిలోని తన చేతిని విడిపించుకుని వుంగరం వంక చూసుకుంటూ "దీని విలువ రూపాయిల్లో ఎంతో నాకు తెలీదు గాని, నాకు మాత్రం ప్రాణంతో సమానం. వుంగరం పోయిందంటే మాణిక్యం పోయినట్లేనని గుర్తుంచుకో"

ఆమెని మాట్లాడనివ్వకుండా వివేకం నోటికి చెయ్యి అడ్డంపెట్టాడు.

ఇది గూడా రెండేళ్ళ క్రితం- జస్ట్ టు ఇయర్స్ బాక్ జరిగిందే!

ఆ తర్వాత వివేకం కాలేజీలో చేరబోతుండగా జరిగిన ఓ సంఘటన వాళ్ళ జీవితాలనే మలుపు తిప్పింది.

ఆరోజు సాయంత్రం వివేకం వొంటరిగా మున్సిపల్ గ్రౌండ్స్ వైపుగా వస్తున్నాడు. మాణిక్యం అన్న- అతడిపేరు నరహరి. మరిద్దరితో వచ్చి ఎదురుగా నిల్చున్నాడు.

నరహరికి చెప్పుకోవటానికి బోల్డంత చరిత్రుంది. ఫస్టుఫారంలో వుండగానే బీడీలుతాగి, ఫోర్త్‌ఫారం కొచ్చేసరికి సిగిరెట్లు త్రాగేవరకు ఎదిగిపోయేడు. ఇంకాపేకాట, దాంట్లో గెలిస్తే వ్యభిచారం, వోడితే తాగటం మొదలైన కళల్లో ఆరితేరి, చదువురాక, తనలాంటి వాళ్ళతో జట్టు తయారు చేసి మాష్టర్లని ఆడపిల్లల్ని

ఏడ్పించటం- తరచు డిబార్‌కావటం, ఇంకొన్నాళ్ళకి స్కూలు నుంచి బయటికొచ్చి రాజకీయ పార్టీలతో పొత్తుపెట్టుకొని దొమ్మీ వీరుడిగా పేరుపొంది, పోలీసు వారికి చాలా కావాల్సినవాడై ప్రస్తుతం బయట ప్రపంచంలో వున్నాడు.

అంతటి చరిత్రకారుడైన నరహరిని చూసేసరికి వివేకానికి కాళ్ళూ చేతులు చల్లబడ్డాయ్.

'ఏరా- పార్కులకి, రోడ్లవెంట తిప్పటానికి నీకు నా చెల్లెలే దొరికిందా? నేనెవరో నా సంగతేవిటో తెల్సా" వురిమి చూస్తూ అడిగాడు.

వివేకానికి భయంవల్ల నోట్లోంచి మాటరాక- "ప్రే....మ... ప్రేమిస్తున్నా" తడబడుతూ సమాధానమిచ్చాడు.

ఆ మాటకర్థం తెలీదు కాబట్టి నరహరి మరింత పెట్రేగి "ప్రేమా? నీకెన్ని గుండెర్రా నా చెల్లిని ప్రేమించటానికి. తల్చుకుంటే నిన్నేం చేస్తానో తెల్సా?" అతడి చొక్కా కాలర్ని బిగించి పట్టుకుని గుంజుతూ అడిగాడు.

వివేకం కాస్త ధైర్యాన్ని కూడగట్టుకుంటూ "నేనేం తప్పు చేసావని కొడతారు?" అనడిగాడు.

"ప్రేమించటం తప్పా?" అని గూడా అడిగాడు.

ఆ మాట వినంగానే నరహరికి ఆవేశం అమాంతంగా వచ్చిపడింది."మళ్ళీ అదేమాట. యెదవనాకొడకా" అంటూ వివేకాన్ని బలంగా వెనక్కినెట్టి.క్రిందపడ్డ అతడ్ని పైకి లేవనీకుండా అదిమిపట్టి "ప్రాణాలు తోడేస్తా నీ-" తల్లిని తిడుతూ బూతుపదాన్ని వాడేడు.

అంతే!

అంతే జరిగింది!

వివేకంలో ఏ అణువు ఫెడీల్న బ్రద్దలయ్యిందో, ఏ నరానికి నిప్పంటుకుని గుండెలు మండిపోయాయో, తెలీదుగాని– మొహం ఎర్రబడింది నరాల్లో నెత్తురు సలసలా కాగిపోయింది. ఎముకలు ఇనుపచువ్వల్లాగా బిగుసుకున్నాయ్.

దేవుడు కంటికి కనిపించడు కనకనే మనకి ఆయనంటే భక్తి, నమ్మకం. అదే దేవుడు దిగొచ్చి మన భుజాల్న చెయ్యేసి తిరిగితే కాలక్రమేణా ఆయనపైన గురి, గౌరవం తగ్గిపోయే ప్రమాదం వుంది. వివేకానికి జన్మనిచ్చిన దేవతని చూసే అదృష్టం లేకపోవటం చేత, ఆ రెండక్షరాల దేవతని, దైవం కన్నా మిన్నగా వూహించుకుని పూజించుకుంటున్నాడు. అటువంటి తల్లిని తిట్టినందుకు కోపంతో పరశురాముడయ్యేడు "ఏవిట్రా కూసేవ్– ఏదీమళ్ళీ అను" పెద్దగా అరిచేడు.

నరహరి, అతడి మిత్రులు గూడా ఆ తిరుగుబాటుని సహించలేక మీదికి లంఘించబోయేరు.

వివేకం వాళ్ళకావకాశం ఇవ్వకుండానే, ప్రక్కనున్న బండ్ల రాయినెత్తి ఆవేశంతో 'చావండి' అంటూ బలంకొద్ది విసిరేడు.

మరుక్షణం నరహరి, "అమ్మా" అంటూ కూలబడిపోవటం, నెత్తురు వరదలై ప్రవహించటం, జనం పోగవటం. వాళ్ళల్లోంచి ఎవ్వరో "బ్రతకడం చాలాకష్టం. దెబ్బ బలంగా తగిలింది. అయినా ఎందుకైనా మంచిది త్వరగా ఆస్పత్రికి తీసికెళ్ళండి" అన్నీ క్షణాలపైన జరిగిపోయినాయి.

వివేకానికి కోపంపోయి.....భయం.... నల్లత్రాచులా చుట్టేసింది. నరహరి చచ్చిపోతాడు...పోలీసులు, కేసు, జైలు, అన్నయ్య కేకలు.... వెళ్ళిపోవాలి.... ఎవ్వరికి అందకుండా.... ఆచూకీ తెలీకుండా... వెళ్ళిపోవాలి....పారిపోవాలి.

రెండేళ్ళక్రితం జరిగిన ఈ సంఘటన వివేకాన్ని వెంటతరిమి పారిపోయేలా చేసింది. ఆరోజు, అదేక్షణం, ఇంటికెళ్ళి వొదినలేదని , ఇల్లంతా గాలించి దొరికిన యాభై కాగితాన్ని– చేత్తో పుచ్చుకుని రైల్వేస్టేషన్ కెళ్ళి రెడీగావున్న రైలెక్కితేగాని ప్రాణం కదుటపడిందిగాదు.

రాజధాని చేరి నానా తిప్పలు పడి, తిండిలేక నీళ్ళు త్రాగి, పేవ్‌మెంట్లపై పడుకుని– చాలా రోజులు కాలక్షేపం చేసాడు. చివరికో షాపు యజమాని జాలిపడి ప్యూనుగా వుద్యోగమిచ్చి, ఇటీవలే గుమాస్తాగా ప్రమోట్ చేసాడు.

పేరు, వూరు మార్చుకుని అజ్ఞాతంగా వుండగలిగాడు గాని. మనసుని లాలించి, సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు. ప్రతిక్షణం మాణిక్యం గుర్తుకొచ్చేది. చాలాసార్లు

ఆమెకి వుత్తరం వ్రాయాలని పోస్టాఫీసు దాకా వెళ్ళటం– తీరా అక్కడిదాకా వెళ్ళాక మళ్ళీ భయం– తన వునికి తెల్సిపోయి రక్షణ లేకుండా పోతుందని– అంతే వెనక్కొచ్చేసి, గదిలో పడుకుని "నన్ను క్షమించు మాణిక్యం. ధైర్యాన్నికూడగట్టుకునే ప్రయత్నంలో వున్నా, నా ప్రయత్నం ఫలించిన నాడు నీముందు వ్రాలి క్షమాపణలు కోరుకుంటా" అనుకునేవాడు.

వివేకానికి తనలోని పిరికితనం పోవటానికి, స్వార్థం తగ్గటానికి, ప్రేమ విలువ తెలీటానికి రెండేళ్ళు పట్టింది.

అంచేత ఇంటికి ప్రయాణం కట్టాడు.

విజయవాడలో రైలు దిగేసరికి మధ్యాహ్నమైంది. ప్లాట్‌ఫాం పైనే కాస్సేపు నిల్చుని మారిపోయిన పరిసరాలనన్నిటిని వింతగా చూసాడు వివేకం తనూ మాణిక్యం అనేక సాయంకాలాలు నడుచుకుంటూ వెళ్ళిన రైలు పట్టాలు, కూర్చున్నసిమెంటుబల్ల– వాటి కేసి నిండుగా చూసుకున్నాడు– రెండేళ్ళల్లోనే స్టేషను బాగా అభివృద్ధి పొందింది– మనుషుల్లో కూడా బాగా మార్పొచ్చింది. పంపు తిప్పుకుని కడుపునిండా నీళ్ళు తాగాడు. తర్వాత వేడివేడి నీళ్ళ కాఫీగూడా తాగాడు.

పెట్టే పుచ్చుకుని స్టేషను బయటికొచ్చేడు.

సుందరమూర్తి ఇదివరలో సత్యనారాయణపురంలో వుండే వాడు. రిక్షా ఎక్కి కూర్చున్నాక అనుమానం కల్గింది– అన్నయ్య ఇల్లుగానీ మారేడేమోనని. రిక్షా ఇరుకు వీధులగుండా తుపాకీ గుండులా దూసుకెళ్ళి పోతుంటే వింతగా చూస్తున్న అతడికి లోపల్లోపల పూర్వపు భయం– నరహరి చచ్చిపోయాడా? ఇంకా పోలీసులు తనకోసం గాలిస్తున్నారా? తెలివి తక్కువగా వాళ్ళ

చేతుల్లోకిగాని వెళుతున్నాడా?

ఇంకో ప్రక్కన ప్రయాణానికి పురికొల్పిన మొండిధైర్యం.

పోలీసులకి చిక్కినా బాధలేదు? కాని మాణిక్యాన్ని కళ్ళారా చూసుకోవాలి. నోరార పలకరించాలి ఆపైన తనకేమైనా పర్వాలేదు.

ఇంటిక్కాస్త దూరంలోనే రిక్షా దిగి, ఇంటికేసి అడుగులేస్తుంటే అర్థంకాని వుద్వేగంలోంచి పుట్టుకొచ్చిన సన్నపాటి వొణుకు.

వెళ్ళి గడపలోనిల్చుని తలుపు తట్టేడు.

కొద్దిక్షణాలు నిశ్శబ్దం.

మళ్ళీ తలుపుతట్టగా లోపల్నించి "ఎవరూ– వస్తున్నా" అని ఓ ఆడ కంఠం ప్రశ్న వినిపించి, ఆగొంతు వొదినదేనాని ఆలోచిస్తుండగానే తలుపు తెరుచుకుంది.

వివేకం రూపురేఖల్లో ఇపుడు చాలా మార్పొచ్చింది. మొహంలో ముదురుతనం, నిండుగా పెంచిన కోరమీసం, మెడల వరకు జులపాల్లాగా పెంచినజుట్టు. ఇపుడు పోలీసులకైనా అతడ్ని పోల్చుకోటానికి పదినిమిషాలు పడుతుంది. కాని అతడి వొదిన పోలీసులకన్నా రెండాకులు ఎక్కువ చదివింది కాబట్టి రెండు క్షణాల్లోనే గడపలో నిల్చున్న మరిదిని పోల్చుకుంది.

పోల్చుకున్నాక ఒకే ఒకక్షణం ఆమె కళ్ళల్లో వెలుగు కనిపించి వెంటనే చప్పున చల్లారిపోయింది. లోపలికి తప్పుకుంటూ "నువ్వా. ఇప్పటికి ఇల్లూ, అన్నయ్యా గుర్తొచ్చేరన్నమాట" అంది నిష్ఠూరంగా.

వివేకం లోపలికొచ్చి అక్కడున్న ఫ్రేంకుర్చీలో కూర్చున్నాడు–

"ఎక్కడి కెళ్ళావ్? ఏవైపోయావోనని మీ అన్నయ్య ఒకటే దిగులు. అక్కడికి నే చెబుతూనేవున్నా– మీ తమ్ముడు మీకన్నా నాకన్నా తెలివిగలవాడు. ఎక్కడున్నా నిక్షేపంలా వుంటాడూ– అని అయినా ఓ కార్డుముక్క రాసి పడేస్తే నీ సొమ్మేంపోయిందట. నిన్నేదో నేను తిండిపెట్టక రాచిరంపాన పెట్టాను, అంచేతే వెళ్ళి పోయావని చుట్టు ప్రక్కల వాళ్ళంతా చెవులు కొరుక్కోవటం.

"అన్నయ్యలేడా?" ఆమె వాగ్ధోరణికి అడ్డుపడుతూ అడిగాడు.

"ఆఫీసుకెళ్ళారు– ఇంతకీ భోజనం చేసేవచ్చావా?"

వుదయం కేవలం కాఫీ త్రాగి రైల్లో కూర్చున్నాడు. ఆకలిదంచేస్తోంది. కాని ఆమె అడిగిన పద్ధతి వివేకంలోని ఆకల్ని అసహ్యంగా మార్చేసింది. "రైల్లో తినొచ్చా" అన్నాడు పొడిగా.

ఆమె గొణుక్కుంటూ లోనికెళ్ళిపోయింది.

వివేకం కుర్చీలోంచి లేచి ఇల్లు నాలుగువైపులా పరీక్షగా చూసాడు. ఇదివరలో లేని సామాన్లు చాలా వచ్చేయ్. అమ్మ ఫోటో వుండాల్సిన చోట కనిపించక అతడు లోపలిగదిలోకి తొంగిచూసాడు.

దూలానికి వ్రేలాడ తీసిన వెదురుబద్దల వుయ్యాల– దాంట్లో ఆదమరిచి నిద్రపోతున్న పసిపాప.... కనిపించగా వుత్సాహంగా లోనికెళ్ళాడు. పిల్ల ఎర్రగా, అందంగా, బొద్దుగ వుంది. తలంతా నల్లటి జుట్టు, సహజమైన వాత్సల్యంతో పిల్లని చేతుల్లోకి తీసుకోబోయినంతలో, వెనకనించి వొదిన గొంతు వినిపించింది.

"దాన్ని కాస్సేపు పడుకోని.... ఏడ్చి ఏడ్చి ఇప్పుడే పడుకుంది. ఏ వర్జం వెళ పుట్టిందోగాని ఒకటే ఏడుపు– పాపిష్టిపిల్ల. ప్రాణాలు తోడేస్తోంది. అంతా మీ అమ్మగారి పోలికని మీ అన్నయ్య పొంగిపోతున్నారు గాని, నా వోపికంతా నశిస్తోంది. కాస్సేపు పడుకోనియ్యి"

ఇపుడామె తిట్టింది పిల్లనో, తన తల్లినో వివేకానికర్థమయ్యి కోపం బుసబుసా పొంగింది. సమాధానం చెప్పటానికి నోరు తెరవబోయి, ఎదురుగా మూలగా గోడకి వ్రేలాడుతున్న తల్లిఫోటోని చూసి గొంతులోని మాటని మింగేసి అటువైపుగా వెళ్ళేడు.

మూలగా, గోడకి తల్లిఫోటో వ్రేలాడుతోంది. దానిపైన వొదినవాడే జట సవరం పొడుగ్గా వ్రేలాడుతోంది– వివేకం ఆ

సవరాన్ని తీసి కోపంగా నేలకేసి కొట్టాడు– ఫోటో అద్దం మరింతగా నల్లబడింది. లోన ఫోటోకి చెదలుపట్టి తెల్లగా పాలిపోయి రూపురేఖలు గుర్తించటం కష్టంగా తోచింది.అతడు అద్దాన్ని చేత్తో శుభ్రం చేసాడు.కళ్ళు పెద్దవి చేసి తల్లిని గుర్తు చేసుకోవాలని ప్రయత్నించేడు – ఒక్కక్షణం కళ్ళు మూసుకున్నాడు, "ఏరా. ఎక్కడికెళ్ళావ్– నేనెంత కుమిలిపోయేనో తెల్సా? అదేవిటలా చిక్కిపోయేవ్" అంటూ పలకరిస్తున్న కన్నకడుపుని వూహించుకుని కళ్ళల్లోకి మరిన్ని నీళ్ళు తెచ్చుకున్నాడు అలాగే చివుక్కున వెనక్కి తిరిగి చెప్పులు తొడుక్కుని వీధిలోకి వచ్చేసాడు.

జేబులోంచి కర్చీఫ్ తీసి కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. రెండు చేతులు ప్యాంటు జేబులో వుంచుకుని వీధివెంట నడిచి వెడుతున్నాడు.

ఆలోచన్లు మళ్ళీ మాణిక్యంవైపుగా పరిగెత్తినాయ్. సరాసరిగా ఆమె ఇంటికెళ్ళి చూడాలని ఒక్కక్షణం మనస్సు తొందరపెట్టింది. కాని మరుక్షణం అసలేం జరిగిందో తెల్సుకోకుండా వెళ్ళటం మంచిది కాదన్న విజ్ఞత.

రైలు గేటుకానుకుని కాస్సేపు ఆలోచించాడు– నరహరి గురించి, మాణిక్యం గురించి తనక్కావాల్సిన సమాచారం చెప్పే వారెవరాని– అలా కాస్సేపు ఆలోచించిన మీదట స్ఫురణలో నికొచ్చిన వ్యక్తి – ఆచారి.

ఆయన పూర్తిపేరు శేషాచారి. పగలంతా ఆయుర్వేద వైద్యం,సాయంకాలాలు గుళ్ళో అర్చకత్వం– రెండు నిర్వహిస్తూ సెభాషనిపించుకుంటున్నారు. అంటు దైవబలాన్ని, ఇటు వైద్యబలాన్ని ప్రజలకందించాలన్న దృఢ సంకల్పంతో వున్నట్లుగా వుంటాయ్ చల్లటి చూపులు– ఎర్రగా, ఎత్తుగా, తెల్లటి గుబురు గడ్డం, పగలు ఖద్దరు, సాయంకాలాలు ఎర్రపట్టువస్త్రాలు.... చెరగని చిరునవ్వు– తిట్టినా, పొగిడినా గూడా ఒకేలా నవ్వగల నిండుమనిషి.

వివేకం నిల్చున్న చోట్నించి కదిలి చకచకా ఆయన షాపు వైపుగా వెళ్ళాడు. షాపు తెరిచే వుంది....ఆచారిగారు మందుల తయారీలో తలదించుకోనుండటం చేత గడపలో నిల్చున్న వివేకాన్ని గమనించేడుకాదు. గమనించాక గూడా గుర్తించటానికి కాస్సేపు పట్టింది– గుర్తుపట్టేక చాలా ఆదరంగా ఆహ్వానించాడు. "నువ్వురా వివేకం– అబ్బో పెద్దవాడివయ్యావ్....అవునూ చెప్పా– పెట్టకుండా వెళ్ళిపోయేవుటా మీ అన్నయ్య ఒకటే గోల. అరె– అలా నిల్చుండిపోయేవ్ లోపలికిరా"

వివేకం లోనికెళ్ళి చెక్కబల్లపైన కూర్చున్నాడు. తన సందేహ నివృత్తికై తగిన సమయం కోసం ఎదురు చూస్తూకూర్చున్నాడు.

ఆచారిగారు మందులు నూరుకుంటూనే అనేక విషయాల గురించి చెపుతున్నారు. పడిపోయిన దేవాలయపు ప్రహరీగురించి, వస్తున్న ధనుర్మాసం గురించి, ప్రజల్లో అడుగంటిపోతున్న దైవభక్తి గురించి.....

వివేకం వుండబట్టలేక "నరహరి ఎలా వున్నాడు" అనడిగాడు.

ఆయన మాట్లాడటం, మందులు నూరటం రెండూ ఆపి తలెత్తి అర్థంకానట్లు చూస్తూ "ఏ నరహరి?" అనడిగాడు.

"నరహరని– అదే మాస్కూల్లో చదివే మాణిక్యం అన్నయ్య" అక్కడితో ఆపేసి ఆత్రంగా చూడసాగేడు. ఆయన చెప్పబోయే సమాధానంపైనే తన రెండేళ్ళ భయం నిజంకావటమో, కాకపోవటమో అన్నది ఆధారపడుంది.

"నరహరంటే– గంగయ్య కొడుకేగా? అదేరా నీతోపాటు గుళ్ళోకొస్తుండే పిల్లదాని అన్నయ్యేగా?"

"అవునవును– వాడే!"

"వాడికేం అయిందని– నిక్షేపంగా వుంటేను" చాలా తేలిగ్గా అనేసి తిరిగి తనపన్లో పడ్డాడు.

ఆయన చెప్పిన ఆ చిన్నమాట అతడిగుండెల్లో పేరుకున్న భయాన్ని పటాపంచెలు చేసి, ఆనందాతిశయాన్ని రేపింది. రెండేళ్ళ తర్వాత మొదటిసారి వెలుగుచూసిన వాడిలా వెర్రి ఆనందాన్ననుభవించేడు. ఇపుడు తనెవరికి భయపడనక్కర్లేదు. తను హంతకుడు కాదు–

పెల్లుబికి వస్తున్న సంతోషాన్ని మాటల్లో చెప్పలేక అలాగని తనలో ఇముడ్చుకోలేక చివాలన్నలేచి నిల్చున్నాడు. కాలు బయటికి వేస్తూ "మాణిక్యాన్ని కలవాలి– వెళ్ళొస్తా" అన్నాడు.

అతడి ధోరణిలో వచ్చిన విచిత్ర మార్పుకి ఆచారి ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ "నీబొంద– చెప్పేది పూర్తిగా వినిపించుకోవేం? ఇంకెక్కడి మాణిక్యం. అదేనాడో మట్టిలో కల్సింది"

స్వార్థంచేత కల్పించుకున్న కృత్రిమభయంలోంచి బయటపడ్డ ఆనందం నీటి బుడగలా పేలిపోయింది. కఠినమైన వాస్తవికత కత్తిపోటుల్లా దిగింది. గుండె ఇనుపముద్దలా బరువుగాను, కాళ్ళు, చేతులు కాగితపు పీలికల్లా తేలిపోతున్నట్లుగాను అనిపించింది. శరీరంలోని రక్తమంతా నీళ్ళుగా మారిపోయి, కళ్ళకి చిల్లులు పడ్డట్లుగా వర్షించసాగేయ్.

అతడలాగే శిలాప్రతిమలా నిల్చుండిపోయి, బల్ల అంచులు పుచ్చుకుని తలవొంచుకుని ఏడుస్తున్నాడు- నిశ్శబ్దంగా,ఇన్నాళ్ళు, తనకోసరం ఏడ్చిన అతడికి, కావాల్సిన వారికై కంట తడిపెట్టటం కొత్త అనుభవం.

అతడి పరిస్థితిని గమనించిన ఆచారి ముందుకంగారు పడి తర్వాత అర్థంచేసుకున్నాడు. అతడ్ని భుజాలుపట్టికూర్చోపెడుతూ అలా బాధపడకు- దాని బతుకుని అది తెల్లవార్చుకు వెళ్ళింది. అయినా నువ్వలా పరారవ్వకుండా వుంటే బతికేదేమో?" అన్నాడు కాస్త మందలిస్తున్న ధోరణిలో.

వివేకం తలెత్తి ఆయనవంక అయోమయంగా చూసాడు.

"అవును- ఆరోజు నువ్వు ఆ నరహరిగాడిన చితకబాది పరారయ్యావా? వాడేమో పదిరోజులు ఆస్పత్రిలో వుండి బయటికొచ్చి మోచెయ్యంత కత్తిని బొడ్లో పెట్టుకుని నీకోసం గాలించాడు. వాడి రక్తం కళ్ళచూసిన వాడ్ని వాడొదిలిపెట్టడు. కనిపించిన ప్రతి వాళ్ళని అడిగాడు. చుట్టు ప్రక్కల వూళ్ళన్నీ తిరిగాడు. మాణిక్యం ఎంతభయపడిందని నీ గురించి. పిచ్చిపిల్ల రోజూ గుళ్ళోకొచ్చి నువ్వు వాళ్ళన్నయ్య కంటపడకుండా చూడమని ఆ దేవుడ్ని ప్రార్థించేది నీ పేర్న అర్చనలు, అభిషేకాలు చేయించింది. ఆ నరహరిగాడ్ని కొట్టి నువ్వింకా బ్రతికున్నావంటే ఆమె పూజలేకారణం"

"ఇంతకీ మాణిక్యం ఎలా పోయింది?" కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అడిగాడు వివేకం.

"అదే చెపుతున్నా- ఆ నరహరిగాడు నీకోసం గాలించి విసుగెత్తి చివరికి నీగురించి చెప్పమని చెల్లెల్ని బాధించటం మొదలెట్టాడు. నిశ్శబ్దంగా అన్ని బాధల్ని భరించింది. చివరికి వాడికేం చెయ్యాలో, ఎలా నీపై కసితీర్చుకోవాలో తెలీక, చెల్లెల్ని తన జట్టులో ఒక తాగుబోతు వెధవకిచ్చి పెళ్ళిచేసేడు".

"ఏవిటి మాణిక్యం పెళ్ళిచేసుకుందా?" అంతటి దుఖంలోనూ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

ఆచారి అతడివంక ఇంగ్లీషు మందులవంక చూసినట్లుగా అసహ్యంగా చూస్తూ "చేసుకోక ఏం చేస్తుంది? ఆడపిల్ల, తండ్రి పోయేడు అన్నేమో కత్తిగట్టేడు. దాని గోడువినే నాథుడెవ్వడు? అసలు దాని పెళ్ళయాకే నరహరి నీకోసం వెతుకుం మానుకున్నాడు".

"ఇంతకీ....మాణిక్యం....."

"ఎలా పోయిందని గదూ అడిగావ్- అదే చెపుతుంట దాని పెళ్ళయ్యాక ఆ నరహరిగాడు దొమ్మీ గొడవల్లో జైలుకెళ్ళాడు. ఆ మాణిక్యాన్ని కట్టుకున్న వెధవ చేస్తున్న ఉద్యోగం మానేసి పగలు,రాత్రి తాగేసి పడుకోవటం మొదలెట్టాడు- ఆడపిల్ల ఏం చేస్తుంది? దిగులుపడేది. ఏడ్చేది పెళ్ళయిన రెండునెల్లకే పీనుగులా తయారైంది. అప్పుడప్పుడు గుళ్ళోకొచ్చి స్తంభానికి జారిగిలపడి కూర్చునేది.... ఏమే మాణిక్యం కులాసాయేనా అంటే అదోలా నవ్వి. వివేకం గురించి ఏవన్నా తెల్సిందాని అడిగేది- ఎక్కడున్నాడో ఏం చేస్తున్నాడోనని వలవలా ఏడ్చేది."

వివేకం బల్లపైన తలాన్చి పడుకున్నాడు.అతడేడుస్తున్నాడని ఎగిరెగిరి పడుతున్న పక్కటెముకలు, వెక్కిళ్ళ శబ్దాలు సాక్షికాలు ఆచారిగారు చెప్పుకుపోతున్నారు.

"ఇంతకి ఏం జరిగిందంటే- ఒకరోజు ఆ మొగుడు వెధవ తాగుడికి డబ్బులిమ్మని పేచీ పెట్టాట్ట. ఈపిల్ల లేవందిట. మంగళ మాత్రంతో సహా వాడికిచ్చేసింది- ఇంకేం వుంది. దాని దగ్గర? కాని ఆ వెధవ ఆరోజు దాన్ని చావచితకతన్ని ఇల్లంతా గాలించేట్ట. అపుడు దొరికిందట ఇవన్నీ అయిపోయాక వాళ్ళు వీళ్ళూ అనుకుంటుంటే విన్న బాపతు నిజం ఎంతో అబద్ధం ఎంతో ఆ దేవుడికి తెలియాలి"

"ఇంతకీ మాణిక్యం మొగుడికి ఏం దొరికింది?" ఆత్రంగా అడిగాడు.

"ఉంగరం- బంగారపు ఉంగరంట. అదెక్కడిదో, దానికేవరిచ్చారో, అసలు తిండికి మొహం వాచిన దానిదగ్గర అంత

ఖరీదైన వుంగరం ఎలా వచ్చిందో ఇప్పటికీ అంతుపట్టని సంగతి దాని మొగుడు దొరికిందే చాలని పుచ్చుకుపోబోయేట్ట మాణిక్యం అడ్డంపడి నా ప్రాణాలైనా ఇస్తాగాని, ఆ వుంగరం మాత్రం ఇవ్వనని మొండికెత్తి మొగుడితో పోట్లాడిందట. వాడు ఇంకో విడత దాన్ని చితకతన్ని ఆ వుంగరం పుచ్చుకుని లేచక్కా పోయేడు. అంతే! మళ్ళీవాడు తిరిగొచ్చేసరికి వొళ్ళంతా కిరసనాయిలు పోసుకుని అంటించుకుని మాడి మసైపోయింది. అయినా దానికి మాత్రం అంత దూకుడయితే ఎలా? వెధవ ముష్టి వుంగరం గురించి ప్రాణాలు తీసుకుంటుందా – నువ్వు చెప్పు"

వివేకానికి గొంతు పూడుకుపోయింది. కళ్ళు ఎర్రగా జ్యోతుల్లాగా మెరుస్తున్నాయ్ బాధవల్ల మొహం వివర్ణమైంది.

"ఆరోజు వూరువూరంతా దాని ఇంటిముందరేవుంది. ఎటువంటి మాణిక్యం ఎలా అయిపోయింది. అన్పించింది నాకు దాన్ని ఆస్పత్రిలో చూసేక, దాహం దాహం అంటూ ఒకటేగోల. నాకు జాలేసి రెండు చెంచాల నీళ్ళు గొంతులో పోసేను. గుటకేసింది. ఏం మాణిక్యం ఎలా వుందంటే సమాధానం చెప్పకుండా వివేకం వివేకం అంటూ గొణిగింది. అంత నేవచ్చేశా, ఆ రాత్రే"

చెపుతున్న ఆచారిగారు ఒక్కసారిగా ఆపేశారు ఎదురుగా శ్రోత లేడని గమనించి కుర్చీలోంచిలేచి షాపు గుమ్మంలోకొచ్చి చూసేరు– పెద్దపెద్ద అంగలేసుకుంటూ– క్రిష్టానదివైపుగా ఆవేశంగా వెడుతున్న వివేకాన్ని చూసి కలవరాన్ని మోహంలో కనబర్చారు.

ప్రేమంటే భోగవస్తువో, సంభోగవస్తువో కాదు.

ప్రేమంటే తియ్యటి అనుభూతి– మధుర పరిమళం.

ప్రేమించటానికి ధైర్యం అక్కర్లేదు దానికోసం నిలబడేందుకు అందుకై పోరాడేందుకు కావాలి.

పిరికివాళ్ళు ప్రేమకోసం బ్రతకనూలేరు– దానికోసం చావనూ లేరు.

అంచేతే వివేకం ఇంకా బ్రతికేవున్నాడు.